

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 467/2021
04.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца „АА“ Д.О.О. из ..., чији је пуномоћник Мирјана Марковић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., ради дуга, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Првог основног суда у Београду и Привредног суда у Београду, на седници одржаној 04.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Први основни суд у Београду.

Образложење

Привредни суд у Београду, решењем П 4104/2020 од 04.12.2020. године, огласио се стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења списе предмета уступи Првом основном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду за поступање у овом предмету и отказао рочиште заказано за 15.01.2020. године у 12,00 часова. У образложењу је указао, да, како је у конкретној ситуацији стављено ван снаге решење о извршењу у делу којим су одређени средство и предмет извршења и укинуте спроведене извршне радње у односу на извршног дужника, сада тужену и спор води између тужиоца као привредног субјекта и тужене као физичког лица, за који је стварно надлежан основни суд, то је на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о уређењу судова, одлучио као у изреци.

Први основни суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис П 10958/21 од 26.07.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу надлежности између судова разне врсте. У образложењу је указао, да, како је тужена у односу материјалног супарничарства, као јемац платац из уговора о закупу од 31.05.2018. године, закљученим између тужиоца као закуподавца и „ВВ“ из ..., као закупца, који садржи споразум о месној надлежности Привредног суда у Београду и током поступка Привредни суд у Београду донео решење ИПВ (Ив) 1774/2019 од 19.11.2019. године, којим је усвојио приговор извршног дужника, сада тужене и ставио ван снаге решење о извршењу тог суда ИИв 3534/2019 од 03.06.2019. године, у делу којим су одређени средство и предмет извршења и укинуо спроведене извршне радње у односу на извршног дужника, сада тужену и одлучио да ће се поступак у односу на исту наставити као поводом приговора против платног налога и да се списи предмета достављају парничном одељењу тог суда на даљи поступак, да се Привредни суд у Београду није могао огласити стварно

ненадлежним и да спесе предмета уступи Првом основном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду за поступање у овом предмету.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је Први основни суд у Београду стварно надлежан за поступање у овом предмету.

Иницијални акт - предлог за извршење на основу веродостојне исправе од стране тужиоца као извршног повериоца је 31.05.2019. године поднет Привредном суду у Београду, против извршних дужника „ВВ“ д.о.о. из ... и сада тужене АА из ..., ради наплате новчаног потраживања у укупном износу од 226.038,97 динара, са законском затезном каматом на одређене појединачне новчане износе и трошковима извршног поступка. Према наводима из предлога за извршење, „АА“, сада тужилац и „ВВ“, закључили су 31.05.2008. године уговор о закупу, на основу кога је тужилац дао „ВВ“ у закуп ради коришћења одређену машину за прање судова, а дужник је обавезан да за то плаћа месечно закупнину и купује од повериоца детергент и омекшиваче воде, док тужена као јемац платац и потписник уговора солидарно одговара за обавезе „ВВ“. Уз предлог за извршење је поднет наведени уговор о закупу средстава, који садржи споразум о месној надлежности (странке су сагласне да све евентуалне спорове везане за тумачење и примену овог уговора решавају споразумно. У случају да до обострано прихватљаивог споразума не дође, за решавање спорова надлежан је Привредни суд у Београду – члан 9. став 2. Овог уговора). Привредни суд у Београду, решењем о извршењу ИИв 3534/19 од 03.06.2019. године је одредио извршење на основу веродостојне исправе и трошкове повериоца у износу од 12.707,00 динара. Против наведеног решења о извршењу, тужена је изјавила приговор. Тужилац као извршни дужник је поднео одговор на приговор тужене као извршног дужника. Привредни суд у Београду, решењем ИПВ (Ив) 1774/2019 ИИв 3534/2019 од 19.11.2019. године, усвојио је приговор тужене као извршног дужника, ставио ван снаге решење о извршењу Привредног суда у Београду ИИв 3534/2019 од 03.06.2019. године, у делу којим су одређени средство и предмет извршења, укинуо спроведене извршне радње у односу на тужену као извршног дужника и одлучио да се по правноснажности решења поступак настави у погледу тужене као извршног дужника, као по приговору против платног налога и спесе предмета доставе парничном одељењу Привредног суда у Београду на даљи поступак. Привредни апелациони суд у Београду, решењем Иж 106/20 од 12.02.2020. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца као извршног повериоца и потврдио решење Привредног суда у Београду ИПВ (Ив) 1774/2019 од 19.11.2019. године.

Одредбом члана 25. став 1. Закона о уређењу судова је прописано да, привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним

споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Према томе, како је решењем Привредног суда у Београду ИПВ (Ив) 1774/2019 ИИв 3534/2019 од 19.11.2019. године, одлучено да се извршни поступак између извршног повериоца, сада тужиоца и извршног дужника, сада тужене настави као по приговору против платног налога, дакле, тужене као физичког лица, то није испуњен субјективни услов за заснивање стварне надлежности привредног суда, с обзиром на то да је тужена физичко лице, због чега је за даље поступање између тужиоца и тужене стварно надлежан основни суд, на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о уређењу судова.

Дакле, за даље поступање у овом предмету, стварно је надлежан Први основни суд у Београду.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић